

РЕШЕНИЕ

№ 13590

гр. С., 05.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 31 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ В. С.

при участието на секретаря ГЕРГАНА Н. БАРАКОВА
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ В. С. Гражданско дело № 20211110157614 по описа за 2021 година

Предявен е иск по чл. 59 ЗЗД от Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, адрес: гр. С., бул. „Ц. О.“ № 7, срещу Е. Л. С., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 703, вх. Д, ет. 6, ап. 139, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 724,65 лв. за периода 01.01.2021 г. - 30.07.2021 г., представляваща обезщетение за лишаване от ползването на следния собствен на ищеца ап. 139, находящ се в гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 703, вх. Д, ет. 6, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателно изплащане на вземането.

Твърди, че със Заповед от 17.07.1979 г. на началника на квартирноексплоатационна и гарнизонна жилищна част С. Л. Р. от поделение „С.“ и семейството му били настанени в жилище от ведомствения жилищен фонд на Министерство на отбраната на процесния адрес. С Допълнително споразумение от 2007 г. с И. А. е определен размер на наемната цена от 51,59 лв., а с писмо-уведомление от 18.06.2008 г. същото лице е уведомено за прекратяване на договора за наем на процесния имот на основание чл. 25, ал. 1, т. 7 от Наредбата за отдаване под наем и за разпореждане с имоти от ведомствения жилищен фонд на МО и за изплащане на компенсаторни суми на кадровите военнослужещи, които ползват жилища при условията на свободно договаряне. В писмото било указано, че срокът за освобождаване на имота е един месец от датата на получаване, след което следва начисляване на обезщетение от 104 лв. И. А. не освободила имота, а през 2010 г. е подписано известие за промяна, в което бил посочен размер на наемната цена от 104 лв. Била издадена Заповед от 29.11.2017 г. на министъра на отбраната за изземване на апартамента, за който било констатирано, че се държи без основание, като наемната цена била събирана неколккратно по реда на чл. 417 ГПК. След смъртта на И. А. на 14.11.2020 г. жилището не е предадено на ищеца, като в него продължава да живее ответникът, син на починалата, без правно основание, тъй като първоначално настаняването му в имота било в качеството му на член на семейството на неговия

баща Л. Р., като ответникът не отговаря на условията за настаняване във ведомствено жилище по чл. 22-29 ПППЗДС и с него не бил сключен друг наемен договор. На 30.07.2021 г. специално назначена комисия извършила действия по изземване на имота по реда на чл. 80а ЗДС, за което бил съставен протокол от 02.08.2021 г. Сочил разпоредбата на § 6, ал. 1 ПМС от 15.05.2015 г. за изменение и допълнение на нормативни актове на МС относно обосноваване на процесуалната си легитимация по спора.

В срока по чл. 131 ГПК Е. С. чрез особения представител адв. Е. Б. оспорва допустимостта и основателността на иска. Оспорва, че е наследил своята майка при липса на данни за вписан отказ от нейното наследство и че ответникът с конлудентни действия е приел наследството, като се е разпоредил с имуществото на починалата. Оспорва, че след смъртта на И. А. ответникът продължил да живее в имота при липса на доказателства в тази насока, както и че ответникът бил надлежно уведомен за Постановление от 08.06.2021 г. на изп. директор на ищцовата агенция за освобождаване на имота. Оспорва по съдържание извлечение от счетоводна сметка за дължимите суми към 23.09.2021 г.

Съдът, като обсъди събраните доказателства и доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Неоснователен е доводът на ответника, че исковата молба била нередовна, тъй като в нея било посочено, че искът е насочен срещу ответника като наследник на И. А., починала на 14.11.2020 г. В исковата молба ясно е посочено, че И. А. е продължила да ползва имота без основание и след нейната кончина същото се твърди, че е сторил и нейният син за процесния период, поради което същият дължи суми в съотвен размер, както се установява и от молба от 25.07.2023 г. на ищеца, докладвана след обявяване на делото за решаване в открито съдебно заседание на 26.07.2023 г., която молба съдът има правомощието да вземе предвид единствено в качеството ѝ на писмена защита по смисъла на чл. 149, ал.3 ГПК, имайки предвид, че до постановяването на решението всяка страна има право да представи своето становище по фактическата и правна страна на спора. Неоснователен е доводът на ответника и че ищецът не заявил процесен период, след като същият е сторил горното с уточнителна молба от 02.02.2022 г., в какъвто смисъл е и докладът по делото по чл. 146 ГПК, обявен за окончателен без възражения от страна на ответника в тази насока.

С окончателния доклад е отделено за безспорно, че И. А. А. е майка на ответника и е починала на 14.11.2020 г., което се установява от удостоверение за наследници от 25.03.2021 г. и препис-извлечение от акт за смърт от 14.11.2020 г. Ответникът е наследник на И. А., както се потвърждава от служебно изискана справка от особената книга на СРС по чл. 49, ал. 1 ЗН, според която за периода 14.11.2020-24.07.2023 г. не е установен вписан отказ от наследството на И. А., починала на 14.11.2020 г. от страна на нейния наследник Е. С..

Неоснователно е възражението на ответника за липса на доказателства по делото, че е наследник на И. А.. На първо място, дали ответникът е наследник на И. А. е въпрос с чисто доказателствен аспект с оглед доказване в пълнота на фактическите твърдения на ищеца, имайки предвид, че същият ясно е насочил претенцията си срещу Е. С., като в допълнение твърди, че същият е наследник на И. А., но това обстоятелство няма касателство относно доказване на фактическия състав на чл. 59 ЗЗД, след като от ответника в собствено качество се претендира процесното задължение. Горепосоченото възражение на ответника е и недоказано, тъй като с доклада по делото му е разпределена тежестта да докаже всичките си възражения, каквото е и

възражението, с което последния оспорва качеството си на наследник на И. А..

Видно от Заповед от 17.07.1979 г. на началника на квартирно-експлоатационна дейност и Гарнизонна жилищна част-С. Л. Р. о поделение „С.“ заедно със семейството си е настанен в ап. 139, находящ се в гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 709, вх. Д, което жилище е включено в жилищния фонд на Министерство на народната отбрана, както се установява от същата заповед и от Акт за държавна собственост на недвижим имот, в който акт е посочен и процесният апартамент. Ищецът се легитимира като правоприемник на Министерство на отбраната относно дейността по настаняването, управлението и експлоатацията на жилищния фонд на министерството съгласно §6, ал. 1 от ПМС № 123 от 15.05.2015 г., в сила от 01.07.2015 г.

С Допълнително споразумение към договор за наем от 17.07.1979 г. е актуализиран размера на заплащания за жилището наем, а с писмо от 18.06.2008 г. И. А. е уведомена, че следва прекратяване на наемния договор на основание чл. 25, ал. 1, т. 7 от Наредбата за отдаване под наем и за разпореждане с имоти от ведомствения жилищен фонд на Министерството на отбраната и за изплащане на компенсационни суми на кадровите военнослужещи, които ползват жилища при условията на свободно договаряне, което писмо е получено от И. А. на 03.07.2008 г. видно от известие за доставяне, приложено към писмото, в което е указано, че след изтичане на дадения едномесечен срок за освобождаване на заеманото жилище и предаване на имота с протокол-опис на представител на отдел „Ведомствен жилищен фонд“-С. следва начисляване на месечно обезщетение в размер на 104 лв. за ползване на жилището на отпаднало правно основание съгласно чл. 26, ал. 3 от същата наредба и в изпълнение на Заповед № РД-16-37/12.03.2008 г.

Със Заповед от 29.11.2017 г. на министъра на отбраната процесният имот, представляващ частна държавна собственост, е иззет на основание чл. 80а ЗДС от И. А. при липса на основание за неговото обитаване, тъй като И. А. не попада в категориите правоимащи по смисъла на чл. 226б от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, като е определен срок за доброволно освобождаване на имота до 11.01.2018 г. с насрочено принудително изземване на имота по административен ред на 18.01.2018 г. от 11,00 ч.

С Постановление от 08.06.2021 г. на изп. директор на ищеца е постановено да се приеме от ответника като правоприемник (наследник) на И. А. владението на процесния имот с насрочено принудително изземване по административен ред на имота на 30.07.2021 г. при липса на доброволно освобождаване на имота до 23.07.2021 г. С Протокол от 30.07.2021 г. комисия, назначена с горното постановление, пристъпва към принудително изземване на имота по реда на чл. 80а от Закона за държавната собственост, като в протокола е посочено, че имотът бил държан без основание от ответника, наследник на И. А.. От съдържанието на същия протокол се установява, че лице с имена Б. Б. е предало ключовете за жилището на изземващата комисия с описани констатации на състояние на имота и заварените в него вещи.

От извлечение от счетоводна сметка за дължимите суми към 23.09.2021 г. за И. А. е посочено обезщетение в размер на 724,65 лв. за периода 01.01.2021-30.07.2021 г., а в аналитична справка (без дата) за същия период е посочено, че наемателят И. А. дължи по фактури суми, поотделно посочени за съответни месеци, с общ размер от 724,65 лв.

Разпоредбата на чл. 59 ЗЗД урежда общия състав на неоснователното обогатяване, включващ следните елементи: обогатяване на едно лице за чужда сметка,

обедняване на друго лице, свързано със съответното обогатяване, отсъствие на основание за обогатяването и липса на възможност за защита на обеднелия чрез друг иск. Типичен пример за такова неоснователно обогатяване е ползването на чужд имот без основание. Ако ответникът ползва имота без правно основание, отговорността му да обезщети собственика се изразява в спестен от него наем, който би плащал за ползване на имота, като обедняването на собственика и обогатяването на ползвателя/държателя са една и съща сума, измерваща се в пазарен наем за процесния имот, който би получил за спорния период (ППВС № 1 от 28. V. 1979 г. по гр. д. № 1/79 г.; Решение № 252 от 23.01.2015 г. на ВКС по гр. д. № 2858/2014 г., III г. о. ; решение № 267 от 20.01.2014 г. на ВКС по гр. д. № 13/2013 г., III г. о.; Решение № 276/22.10.2013 г. по гр. д. № 1172/2012 г., IV г. о. ; Решение № 55 от 28.02.2012 г. на ВКС по гр. д. № 652/2011 г., III г. о.; Решение № 587 от 1.11.2010 г. на ВКС по гр. д. № 941/2009 г., IV г. о.). При общия фактически състав на неоснователното обогатяване по чл. 59 ЗЗД вземането е изискуемо от деня на получаване на престацията, поради което не следва да бъде отправяна писмена покана до длъжника (Решение № 394 от 27.11.2015 г. по гр. д. № 3034/2015 г., IV г. о. ; Решение № 298 от 14.12.2011 г. по гр. д. № 1502/2010 г., II г. о.).

С доклада по чл. 146 ГПК е разпределена тежест ищецът да докаже, че е обеднил с процесната сума, като ответникът е ползвал без основание процесния имот през процесния период, с която сума ответникът се е обогатил неоснователно, като е спестил разходи за нейното заплащане, и причинна връзка между обедняването и обогатяването, а ответникът – погасяване на дълга, както и своите възражения.

Централно значение в случая имат въпросите дали ответникът е ползвал без правно основание процесния имот през процесния период и съответно какъв е размерът на дължимото от него обезщетение за ползването на имота през същия период. По делото липсват каквито и да е доказателства, че ответникът е ползвал процесното жилище. От факта, че същият е наследник на И. А., за която по делото има доказателства, че е ползвала същото жилище (получила е писмо за актуализиране на размера на обезщетението за ползване на имота, срещу нея е издадена заповед по чл. 80 ЗДС за изземване на имота), не може да се изведе, че ответникът също е ползвал процесния имот. В протокол от 30.07.2021 г. на изземващата комисия е посочено единствено, че ответникът държи без основание жилището без каквито и да е други констатации, че същия е бил заварен в имота, като така посоченото обстоятелство в горния протокол не е подкрепено и от други доказателства по делото. Дори извлечението от счетоводна сметка за дължимите суми и аналитичната справка, приложени към исковата молба, са изготвени за процесния период по отношение на И. А., за която ищецът не твърди да е ползвала без основание процесния имот през процесния период, като се отбелязва и че същото лице е починало на 14.11.2020 г. видно от препис-извлечение от акт за смърт и удостоверение за наследници от 25.03.2021 г.

Относно размера на претендираното обезщетение на ищеца бе изрично указано с доклада по чл. 146 ГПК, че не сочи доказателства в тази насока. Поради пропуск на администрацията на Софийски районен съд, но и с оглед на съвсем късното подаване на молба от 25.07.2023 г. от ищеца в деня преди насроченото открито съдебно заседание на 26.07.2023 г., за което ищецът е уведомен по имейл още на 18.07.2023 г. видно от приложена имейл кореспонденция, молбата от 25.07.2023 г. не е докладвана в същото съдебно заседание, имайки предвид и че към молбата на ищеца е приложена Заповед от 12.03.2008 г. на изп. директор на ищеца, в която е предвиден размер на

обезщетение при ползване без правно основание на жилища от ведомствения жилищен фонд на Министерството на отбраната до освобождаването на имотите по установения ред, към който фонд се числи и процесният имот съгласно гореизложените съображения.

При изграждане на фактическите и правните си изводи съдът няма право да обсъжда доказателства, които не е възприел, като ги е приел с изрично определение или като е докладвал молбата, към която са приложени същите доказателства. Въпреки това, дори и горепосочената заповед да бе приета по делото своевременно преди обявяването му за решаване, това обстоятелство отново не би променило категоричният извод, че по делото липсват доказателства за размера на дълга, тъй като същата заповед от 12.03.2008 г. е издадена във връзка с Наредба за отдаване под наем и за разпореждане с имоти от ведомствения жилищен фонд на МО и за изплащане на компенсаторни суми на кадровите военнослужещи, които ползват жилища при условията на свободно договаряне, която наредба е отменена с § 1 от Заключителните разпоредби на ПМС № 176 на МС от 10.07.2009г. за приемане на Наредба за разпореждане с жилища, ателиета и гаражи от жилищния фонд на Министерството на отбраната.

По делото не са представени заповеди, приложими при определяне размера на обезщетението за процесния период, нито е поискано от ищеца допускането на съдебно-оценителна експертиза, чието заключение би дало в пълна степен отговор на въпроса относно размера на претендираното обезщетение, равняващо се на средния пазарен наем за имота за процесния период. За пълнота на изложението, в приложените към исковата молба извлечение от счетоводни сметки и аналитична сметка е изрично посочено лицето И. А. като длъжник на суми, претендирани от ответника, а същевременно, както бе посочено по-горе, с оглед насочване на претенцията срещу Е. С. като длъжник на собствено основание, съдът не може да гради извод за размера на претендираните от него задължения въз основа на доказателства за размера на задълженията, които е имала неговият наследодател И. А. за друг времеви период, който дори не съвпада с процесния период.

Предвид изложеното, следва отхвърляне на иска при липса на доказване от ищеца на основните елементи от процесния фактически състав – ползване на процесния имот от ответника без основание през процесния период и размер на обезщетението в тази връзка.

По разноските

Въпреки изхода на делото ответникът, представляван от назначен особен представител в настоящото производство, няма право на разноски при липса на искане за тяхното присъждане.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иск по чл. 59 ЗЗД от Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, адрес: гр. С., бул. „Ц. О.“ № 7, срещу Е. Л. С., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 703, вх. Д, ет. 6, ап. 139, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 724,65 лв. за периода 01.01.2021 г. - 30.07.2021 г., представляваща

обезщетение за лишаване от ползването на следния собствен на ищеца ап. 139, находящ се в гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 703, вх. Д, ет. 6, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателно изплащане на вземането.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски районен съд: _____